

DE GEEST IN DE RIVIER

CARRIE JONES &
STEVEN E WEDEL

DE GEEST IN DE
RIVIER

CARRIE JONES
&
STEVEN E WEDEL

De geest in de rivier

is een uitgave van

Dutch Venture Publishing

Copyright © 2019 Dutch Venture Publishing

Oorspronkelijke titel: *After Obsession*

Auteurs: Carrie Jones & Steven E Wedel

Omslagontwerp: Jen Minkman

Vertaling: Berry Minkman

Revisie vertaling: Nikki Greveling

Tekstredactie: Elsa Bakker & Jen Minkman

Eerste uitgave oktober 2019

ISBN 978-94-92585-43-1

NUR 285

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan ook, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

J*e bent van mij.
Jullie zullen allemaal van mij zijn.*

DAT ZIJN DE woorden die ik iedere dag opnieuw hoor sinds de vader van mijn vriendin Courtney is gestorven. Ze blijven de hele dag door mijn hoofd spelen totdat ik denk dat ik gek word en vandaag is het niet anders. Zelfs nu ik half ontkleed op het gras in de achtertuin lig met mijn vriendje Blake, hoor ik die zinnen. Eigenlijk zouden we naar de lucht moeten kijken en lui nagenieten van onze zoenpartij, maar nee.

‘Amy, je bent geweldig,’ zegt Blake. ‘Je bent de beste vriendin in de hele wereld en je bent voor altijd van mij. Snap je dat?’

Die woorden doen me denken aan mijn droom. Zelfs al lig ik met mijn hoofd op Blakes borst, ik voel me onrustig worden, anders dan hoe ik me normaal voel als we samen zijn. Ik krijg een akelig gevoel in mijn maag. Het bonzen van Blakes hart

lijkt op het ritme van een drum onder een liedje dat ik niet kan horen. Blake zingt veel; hij heeft altijd een liedje in zijn hoofd zitten. Ik stel me dan voor dat dat liedje hem helemaal in bezit neemt, dat het door zijn aderen stroomt, elke vezel in zijn lijf beheerst, net zoals de woorden van het liedje bij mij binnenkomen. Ik zucht boven zijn hartslag uit. ‘Opa en Benji komen bijna thuis,’ zeg ik.

‘Is dat een hint?’ vraagt hij, terwijl hij zijn shirt pakt en glimlacht zoals een rockster dat doet. Het is de glimlach waar alle meisjes bij wegzwijmelen.

‘Zoiets,’ zeg ik verontschuldigend.

Om ons heen liggen het bos, de rivier en het huis; het voelt alsof ze naar ons kijken en ons zeggen dat er niets mis mee is om jong en gelukkig te zijn. Maar dat is niet zo, niet vandaag. Niet op dit moment. Niet nu de vader van Courtney dood is. Het voelt niet goed om gelukkig te zijn, terwijl zij vanbinnen alleen maar pijn voelt. Ik ken die pijn zelf ook. De oceaan heeft Courtneys vader weggenomen, maar de rivier heeft mijn moeder weggenomen. Dat was lang geleden, maar ik voel de pijn nog steeds.

Blake drukt me tegen de grote pijnboom aan, maar ik voel er niets meer bij. De laatste paar weken voel ik steeds minder als Blake bij me is en daar maak ik me zorgen over. Omdat we zo goed bij elkaar passen, zoals iedereen zegt.

Blake kreunt. ‘Voor psychologie moeten we een essay schrijven over onze grootste angst.’

‘O ja?’

Zijn ogen zijn zo grijs. De kleur van de oceaan, zo denk ik graag over zijn ogen na, hoewel de oceaan op dit moment geen prettig beeld meer bij me oproept. Toch ga ik de uitdaging aan en ik vraag: ‘Vertel, wat is jouw grootste angst?’

Hij laat zijn handen vanaf mijn schouders langs mijn armen glijden, helemaal naar mijn polsen, en pakt die beet terwijl hij zijn schouders ophaalt. ‘Ik weet het niet. Ik ben niet erg bang

voor dingen. Voor brand, misschien. Of dat ik niet naar de universiteit kan, niet naar Stanford.’

Iets in mij klotst rond als oude koffie, oud en misselijkmakend. Een kraai vliegt weg van de boom, zwarte vleugels klapwiekend in de lucht, door de lucht, met de lucht mee.

‘En waar ben jij bang voor?’ vraagt hij.

Ik denk erover na en vertel hem dan de waarheid. ‘Ik ben bang voor mij.’

Hij fronsst zijn wenkbrauwen; mijn woorden brengen hem in de war. Ik slaak een diepe zucht en zeg: ‘Voor mezelf. Waar ik het meest bang voor ben, is mezelf.’

ER ZIJN DINGEN aan mezelf die ik niet kan uitleggen. Soms zie ik dingen in mijn dromen voordat ze gebeuren, net zoals mama dat kon. Dan denk ik dat het in mijn genen zit, dat “helderziendegedoe”. Ik weet dat het heel raar klinkt, ik heb dingen gezien bij mijn vriendin Courtney, en ja, ik zie dingen die te maken hebben met een wat ruig uitziende jongen die ik nog nooit heb ontmoet, een jongen die een soort huid heeft die er altijd gebruind uitziet. En ja, een paar weken geleden had ik een droom over mannen die aan het verdrinken waren, maar de mist was zo dik en het licht was zo slecht dat ik niet echt kon zien wie het waren, ik wist niet wat ik eraan kon doen. Ik besepte niet dat een van hen de vader van Courtney was.

Dat soort dromen. Klotedromen.

Het zijn niet alleen maar dromen. Soms, als mensen ziek zijn of gewond en ik hen aanraak, dan zijn ze op de een of andere manier beter of beginnen ze te genezen. Soms zie ik dat hun wonden dichtgaan. Ik weet niet of mijn moeder dat ook kon. Er was niet genoeg tijd om het haar te vragen.

Ik ben niet gek.

NET VOORDAT BLAKE WEGGAAT, kussen we elkaar om afscheid te nemen. Lang en langzaam; hij duwt me tegen zijn oude Volvo stationwagon. 'Ik wou dat je niet weg hoefde,' zeg ik.

Hij doet zijn hoofd opzij en strijkt een paar haren uit mijn gezicht. Hij praat zachtjes en zijn lippen raken bijna mijn wang aan. 'Dat zou ik ook wel willen.'

Ik doe een stapje terug. De wind blaast mijn haren weer voor mijn gezicht. Blake kijkt naar mijn huis, een puntdak boven houten balken met een veranda en een aangebouwde garage. 'Jullie huis ziet er zo gezellig uit,' zegt hij.

'Gezellig?'

'Het ziet er gewoon leuk uit. Ik vind het fijn als ik me voorstel hoe je daar 's nachts slaapt.'

Ik draai me om en kijk naar het huis. Ik leun samen met hem tegen de auto. 'Het ziet er inderdaad gezellig uit. Het ziet er nu zo anders uit dan Courtneys huis. Soms voelt het daar afschuwelijk, weet je?'

'Dat lijkt me alleen maar logisch.' Hij pakt mijn pols beet en trekt me dicht tegen zich aan. 'Waarom bel je Courtney niet op en nodig je haar uit? Dan voelen jullie je misschien allebei beter.'

HIJ KAN GELIJK HEBBEN, dus direct nadat Blake is vertrokken, stuur ik Courtney een bericht met de vraag of ze zin heeft om te kanoën en stuurt opa mij een bericht dat het nog een uur duurt voordat hij en mijn broertje thuis zijn.

Zodra Courtney er is, pakken we de reddingvesten en peddels en lopen we naar onze lange, houten steiger die uitsteekt in de rivier. Het is ongeveer een kilometer naar de baai en de oceaan waar Courtneys vader om het leven is gekomen. Het is ook een kleine kilometer naar de stad. Met de auto is het verder. De rivier is de snelste manier om in de stad te komen en er ook weer uit te komen. Even kijkt Courtney in de richting

van de zee en ik weet dat ze aan haar vader denkt, omdat haar ogen dof worden en haar mondhoeken zakken. Ze schudt de gedachte van zich af en het is bijna alsof ik kan zien hoe ze haar gezicht zó trekt dat ze er gelukkig uitziet.

‘Je gelooft gewoon niet wat mij vandaag is overkomen,’ zegt ze. De wind blaast haar donkere haren uit haar gezicht. Ze schudt haar hoofd, alsof de herinnering haar te veel wordt.

‘Wat dan?’ Ik hou onze tweepersoonskano in evenwicht als ze zich in het voorste stoeltje laat zakken.

‘Je kunt je niets afschuwelijkers voorstellen,’ zegt ze en ze leunt voorover om zich vast te houden aan de steiger, terwijl ik achterin de kano ga zitten. ‘Serieus. Afschuwelijk in de zin van die rubrieken in de vrouwenbladen: “waargebeurde afschuwelijke verhalen”.’

We pakken onze peddels, duwen onszelf zijwaarts weg van de steiger en schieten weg over het water. Ik probeer er niet aan te denken dat Courtneys vader dood is en mijn moeder ook. In ieder geval wisten we waar zij om het leven was gekomen – hier, in de rivier. Negatieve gedachten; ik zet ze uit mijn hoofd.

‘Vertel me maar wat er gebeurd is.’ Ik glimlach naar haar. Het is goed om Courtney weer de oude te zien worden: niet te bedroefd en gewoon tegen mij aan kletsend.

‘Oké. Nou, Justin Willis had een pen nodig bij biologie, dus ik pakte een pen uit mijn etui.’ Terwijl ze praat, glijdt onze kano door het water met een gelijkmatige, ritmische beweging.

‘Oké,’ zeg ik, zodat ze weet dat ik nog naar haar luister.

‘Dus, ik haal de pen eruit en hij zegt weer, “Ik heb een pen nodig. Kan ik van iemand een pen lenen?” En ik denk, “Hé, idioot, ben je blind of zo!” En ik zwaai met mijn pen voor zijn gezicht, omdat ik me verschrikkelijk erger aan het feit dat hij me negeert en ik denk, “Wat krijgen we nou? Is mijn pen niet goed genoeg voor jou, Justin Willis?”’

‘Natuurlijk wel!’ Ik ben namens Courtney zelf helemaal beledigd.

‘Nee, nee, wacht even...’ Ze begint te lachen, stopt met peddelen, draait zich om en ik zie haar gezicht terwijl ze de rest van het verhaal vertelt. Ze knijpt haar ogen dicht alsof het even te veel wordt. ‘Dus toen keek ik eens goed naar de pen in mijn hand en bleek het helemaal geen pen te zijn.’

‘Geen pen?’ vraag ik in de stilte die ze erop laat volgen. Courtney kan heel goed verhalen vertellen. Ze moet komiek worden, ik zweer het.

‘Nee, het was geen pen! Het was een tampón! Zo een met een inbrenghuls. Ik zat met een tampon voor de ogen van Justin Willis heen en weer te zwaaien!’ Ze gooit haar hoofd achterover en lacht zo hard dat de kano heen en weer gaat. Of misschien is dat wel omdat ik ook moet lachen.

‘Dat is écht afschuwelijk!’ zeg ik.

‘Ja toch? Ik zei het toch?’

We stoppen alle twee met peddelen en laten ons gewoon een minuutje drijven, omdat het leven soms echt supergrappig is.

‘Ik hou van je, Court,’ zeg ik tegen haar. ‘Je bent de grootste idioot van de wereld en ik hou van je.’

‘Ha!’ Ze lacht. ‘Ik weet het.’

Er drijft een wolk voor de zon en schaduwen verschijnen op het water. We zijn nu te dicht bij de baai waar haar vader is overleden. Met een stem die weer vol is van verdriet zegt ze: ‘Laten we maar weer teruggaan naar de stad, goed?’

EEN PAAR MINUTEN nadat Courtney weg is, komen mijn grootvader en Benji terug. Ik zoek in de koelkast naar iets te eten als ze binnenstormen. Op het moment dat ze de keuken instappen, valt er een aardappel van het marmeren aanrecht. Hij landt met een bons op de grond en rolt een eindje weg. Ik pak hem beet. Aardappelen ruiken naar de aarde en normaalgesproken houd ik van die lucht, maar deze keer moet ik huiveren. Ik weet niet

waarom. Het is zo'n moment dat ik me afvraag of ik eigenlijk wel goed bij mijn hoofd ben.

Opa kust me op mijn voorhoofd. 'Was het leuk bij voetballen?'

'Heel leuk,' zeg ik. 'Hoe was het bij scouting?'

'Saai.' Benji gooit zijn natte zwemspullen op de grond. Ze liggen daar in een hoop, helemaal doorweekt, zodat de blauwe kleur van zijn zwempak donkerder is geworden. Net alsof een zeehond zijn kop boven het water van de oceaan uitsteekt. Eventjes kom ik terecht in die vreemde wereld die altijd aan me verschijnt als ik een visioen heb. Ik zie een zeehond, een echte zeehond. Ze staart me aan. In haar ogen staat verdriet te lezen en nog iets anders. Is dit een waarschuwing? Ik schud met mijn hoofd en laat het visioen verdwijnen.

'Pak die kleren van de grond, Benji, anders gaan ze nog schimmelen. Het was leuk bij de scouting. We hebben gezwommen bij de YMCA,' zegt opa. Hij fronst zijn voorhoofd. 'Nú, opruimen, Benji.'

Benji loopt terug en pakt zijn natte spullen van de grond. 'Opa was weer aan het flirten.'

'Echt?' Ik pak een appel van het aanrechtblad en neem een hap. 'Opa flirt toch nooit.'

'Inderdaad, dat doe ik nooit,' zegt hij maar hij heeft de blik van een ondeugende, oude man.

'Nooit. Ik ken niemand die zo weinig flirt,' plaag ik en ik loop weg.

'Waar ga je heen?' vraagt opa aan mij en roept dan met luide stem in de richting van het washok: 'Doe die spullen in de wasmachine, Benji, en niet in de wasmand!'

'Mij best,' schreeuwt Benji terug.

Opa trekt zijn wenkbrauwen op en geeft hem de blik van de opa-die-niet-zo-blij-is. Hij pakt ook een appel van de schaal. 'Die jongen krijgt kapsones.'

'Ik ga naar boven om te schilderen,' vertel ik hem.

Opa vindt het prettig als hij weet wat we aan het doen zijn. Dat geeft hem het gevoel dat hij alles onder controle heeft. De ideale surrogaatmoeder. 'Ik kook vanavond. Wat dacht je van biefstuk?'

'Lijkt me lekker.' Ik ben al een eindje de trap op en blijf even staan. 'Komt papa nog thuis voor het eten?'

'Late vergadering met de artsen.'

'Alweer?'

Hij zucht. 'Alweer. Hoe gaat het met Courtney?'

'Vandaag leek het wel een beetje beter te gaan.' Ik word overvallen door een gevoel van droefheid. 'Maar ze denkt dat haar vader misschien toch nog...'

'In leven is?' Opa schudt zijn hoofd. 'Het zeewater bij Maine is zo koud dat niemand het er lang in uit kan houden, zelfs niet die geharde mannen. Je kunt maar beter de waarheid onder ogen zien.'

'Ik weet het.' Ik moet slikken en probeer niet te denken aan het visioen waarin de mannen in het water hun armen omhoogstaken in een poging iets vast te pakken, maar er was alleen maar mist.

Opa staat plotseling naast me en pakt mijn arm beet. 'Rustig aan, meid.'

'Sorry. Het is gewoon zo... Het is zo érg.'

'Ik weet het. Soms is het leven helemaal niet leuk.'

'Haar neef is vandaag aangekomen,' zeg ik, 'samen met haar tante. Ze komen geloof ik ergens uit het Midwesten. Ze gaan proberen hen te helpen, zodat ze in hun eigen huis kunnen blijven wonen.'

Opa laat me los. 'Dat is mooi. God weet dat ze alle hulp kunnen gebruiken die ze kunnen krijgen.'

EEN UURTJE LATER ben ik klaar met mijn huiswerk en met schilderen als opa onderaan de trap roept. 'Amy! Benji! Eten!'

Benji rent zijn kamer uit, steekt zijn tong naar me uit en stormt de trap af. Ik loop achter hem aan en roep: 'Ik ben er eerder dan jij. Jij bent zóóó langzaam.'

Daar klopt niets van, aangezien ik niet eens probeer eerder beneden te zijn.

'Ik heb gewonnen!' Hij gaat met een plof aan tafel zitten en zegt met nadruk: 'Ik ben dol op biefstuk!'

'Dode koe, mmm,' zeg ik, terwijl ik ga zitten en me het leven van de arme koe voorstel, gevangen in zo'n massastal. Ziek, eenzaam. Ik zie het helemaal voor me. Ik probeer mijn gedachten een andere kant op te sturen, omdat deze gedachtegang niet gezond kan zijn, en kijk eens goed naar mijn grootvader. Hij ziet er een beetje moe uit. Hij doet heel veel in huis omdat mijn vader werkweken van zestig uur maakt. 'Ik had de tafel wel willen dekken, opa.'

'Ik weet het, maar je had het druk. Daar komt bij dat een oude man het gevoel moet hebben dat hij nuttig is.' Met een vork legt hij een biefstuk op mijn bord. 'Heb ik je al verteld over het plannetje waar Benji en ik mee bezig zijn?'

Ik schud mijn hoofd en snij een stukje van mijn vlees. 'Nee.' 'Benji.' Opa wijst naar de koelkast.

Benji legt zijn vork neer, staat op en rent naar het aanrecht, springt erop, strekt zijn hand uit naar iets wat bovenop de koelkast ligt en pakt iets wat in een plastic zakje zit. Dan zwaait hij de zak voor mijn gezicht heen en weer. Ik inspecteer de oranje inhoud.

'Is het een chipje, een cheeto?'

'Niet zomaar een cheeto, hè opa?' zegt Benji.

Opa wrijft in zijn handen. 'Zeker niet.'

Ik kijk nog eens goed naar het oranje chipje en probeer te bedenken wat ik moet zeggen. 'Oké. Het gaat om eh... Het is...'

'Het is Marilyn Monroe!' verklaart Benji.

'Wat?' Ik kijk vragend naar opa.

‘Marilyn Monroe. Ze was ooit een hele bekende filmster. Ze had blond haar en...’

Benji onderbreekt hem. ‘Enorme tietten!’

‘Benji!’ gil ik.

Hij zakt grinnikend terug in zijn stoel. Opa gniffelt.

‘Mannen zijn klootzakken,’ zeg ik.

‘Het woord klootzak gebruiken we niet in onze familie,’ zegt opa streng.

Ik wijs met mijn vork in zijn richting. Er valt een stukje biefstuk af. ‘Nee, maar “tietten” zeggen we wel. Dat mag kennelijk. Trouwens, ik weet heus wel wie Marilyn Monroe is. Ik begrijp alleen niet wat zij met een cheeto te maken heeft.’

Benji rolt met zijn ogen. ‘Zij is die cheeto.’

‘Gereïncarneerd?’ Ik prik een stuk vlees aan mijn vork.

‘Nee.’ Opa pakt met een zwaai de zak uit Benji’s hand en houdt hem weer voor mijn gezicht. ‘Kijk nog eens goed. Ziet die cheeto er niet net zo uit als Marilyn Monroe?’

Ik denk erover na. ‘Eh, nou, ja. Je ziet een paar bobbels.’

Benji wijst met zijn vinger naar de bovenkant van het zoutje. ‘Kijk, dat is haar haar. Dat zie je toch, Amy? Die cheeto lijkt op haar.’

Hij wil zo graag dat ik het met hem eens ben dat het gewoon schattig is. Van boven horen we een grote bons en we schrikken. Ik laat mijn vork vallen, die op het bord klettert.

‘Ach, er valt gewoon een boek,’ zegt opa, maar daar gaat mijn kippenvel niet van weg. ‘Zie je nu dat die cheeto op Marilyn Monroe lijkt?’

‘Oké,’ zeg ik en pak mijn vork op, ‘Ik zie het nu, ja.’

Hij verbetert me. ‘Je ziet háár.’

‘Haar. Ik zie haar. Wauw.’ Ik knik heftig. ‘Dat is gaaf. En wat ga je doen met je Marilyn Monroe-cheeto?’

Benji springt op en neer, helemaal opgewonden. ‘Haar verkopen op eBay.’

Ik verslik me, maar op de een of andere manier slaag ik erin toch nog iets te zeggen. ‘Ebay?’

‘Dat is een veilingsite op internet,’ legt opa uit. ‘Benji, dooreten.’

‘Ik weet echt wel wat eBay is.’ Deze keer leg ik heel bewust mijn vork neer en herhaal de naam, gewoon om er zeker van te zijn dat ik het goed heb gehoord. ‘Je gaat haar verkopen op eBay?’

‘Klopt!’ zegt Benji. ‘Mensen zijn al aan het bieden.’

‘Weet papa hiervan?’ vraag ik.

‘Hij zou het weten als hij eens een keer thuis kwam eten,’ zegt Benji. Hij glimlacht niet meer. Hij stopt een hap aardappel in zijn mond, kauwt erop en slikt door. ‘Ik denk dat we wel duizend dollar kunnen krijgen.’

Ik heb ineens zo’n medelijden met hem.

‘Wat denk je, Amy? Hoeveel zouden we kunnen krijgen?’ vraagt opa.

‘Waarschijnlijk wel minstens tweeduizend dollar,’ lieg ik.

Benji’s ogen lichten op.

Ik doe er nog een schepje bovenop, alsof ik een extra laag verf aanbreng. ‘Misschien nog wel meer.’

NA HET ETEN sta ik in de badkamer boven met verfverdunner om mijn waaierkwast maat twee schoon te wrijven. Er zitten nog steeds kleine plekjes gele verf op de steel, maar dat vind ik best. Dat geeft de indruk dat de kwast flink gebruikt is. Ik hoor een heel licht geluid van voetstappen, alsof Benji rondloopt of zo. Langzaam leg ik de kwast neer en kijk door de open deur van de badkamer naar de overloop, met mijn kwast stevig in mijn hand. Natuurlijk is er niemand.

Mijn moeder heeft me een gebedje geleerd toen ik klein was. Ze heeft me plechtig laten beloven dat gebed elke avond op te zeggen.

‘De dromen gaan er niet door weg, niet helemaal, maar je kunt er dan beter tegen,’ zei ze. ‘Bij anderen heeft het ook gewerkt.’

*O, lieve God, die de hemel en aarde gemaakt heeft,
Behoed mij vannacht voor dromen
Vernietig iedere vrouwelijke demon die zich aandient
En laat geen mannelijke demon mij belagen.*

IK ZEG HET gebed hardop in bed, maar dat kan niet voorkomen dat ik toch droom.

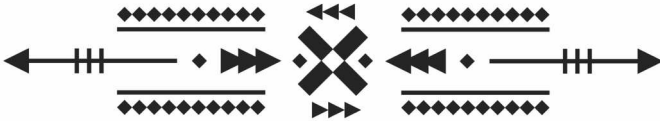
In de droom zit ik ergens vast onder water en iets kwaads en slechts zuigt het leven uit me weg. Het is donker. Het water drukt op mij, steeds zwaarder, en in de verte klinkt een kwaadaardige, akelige lach en gejammer. Dat ben ik! Gillend en gillend en gillend. Er is iets dat me beetpakt en me optilt. Eerst is het wezen eng, sterk, harig, heel gespierd en met klauwen. Het lijkt op een poema, maar dan verandert het in een mens, een grote man. Zijn donkere ogen staren in de mijne, duister, bang en nat, maar op de een of andere manier ook sterk en vastberaden.

‘We moeten haar redden,’ zegt hij.

‘Wie moeten we redden?’ vraag ik aan hem. ‘Wie?’

Hij verandert weer in een poema. Ik zie zijn tanden; hij brult.

Ik word wakker, overstuur en bang, omdat ik weet dat er iemand gevaar loopt, maar ik weet niet wie het is of hoe ik die persoon moet redden, alleen maar dat ik erachter moet komen voordat het te laat is. Allemachtig, wat haat ik die dromen.

‘**H**oe bedoelt u, er wordt hier geen rugby aangeboden?’ vraag ik.

Mevrouw Wood, de decaan, is eventjes sprakeloos.

‘Dit is een *highschool*. Er moet toch rugby op het programma staan.’ Ik kijk opzij naar mijn moeder in de stoel naast me. ‘Hoe kan het nou dat ze geen rugby aanbieden? Wist jij hiervan?’

‘Het spijt me, Alan,’ zegt de decaan. Ze lijkt het echt vervelend te vinden. Haar blik schiet steeds naar mijn moeder.

‘Ik dacht dat ik dat al had gezegd,’ mompelt ze.

‘Mam? Jij wist hiervan? Je wist dat ze hier geen rugby hadden en toch zijn we hierheen verhuisd. Meen je dat nou?’

‘Het spijt me, Alan.’ Ze slaat haar benen over elkaar. ‘Het spijt me.’

Thuis, in Oklahoma City, zouden veel van mijn vrienden hun moeder ter plekke hebben uitgescholden. Hoe boos ik ook ben, dat kan ik toch niet maken. Ik laat me gewoon in de stoel zakken als een ballon die plotseling leegloopt.

‘Vorig jaar, toen Alan in het vijfde jaar zat, speelde hij in het

tweede team op nationaal niveau,' legt mijn moeder uit. 'Hij is echt goed in rugby. Hij is verdediger, een *running back*.'

'Is er een andere school waar ze wel rugby hebben?' vraag ik.

'Niet binnen een straal van tachtig kilometer. We hebben hier wel voetbal, hardlopen en worstelen,' zegt mevrouw Wood.

'Voetbal? Ik kan geen rugbybeurs krijgen bij de universiteit van Oklahoma op basis van vóétbal.'

'Alan heeft altijd rugby willen spelen voor die universiteit,' legt mijn moeder uit, voordat ze haar aandacht weer op mij richt. 'Alan, laten we er het beste van maken.'

Het was niet mijn idee om naar Maine te verhuizen. Maine? Echt hoor, wie verhuist er nu naar Maine? Nou, mijn moeder dus, die ons hier mee naartoe heeft genomen om in te trekken bij mijn tante en nichtje nu die geen echtgenoot en vader meer hebben. Niemand is bij óns komen wonen omdat ik geen vader had, en dat is mijn hele leven al zo.

'Dan moet het maar.' Mooier kan ik het niet zeggen. 'Zet me dan maar bij hardlopen. Hebben jullie in elk geval atletiek in het voorjaar?'

'Ja.' Mevrouw Wood is zo blij dat ze met haar vuist een overwinningsgebaar maakt. Ze deelt me in bij hardlopen en bij baanatletiek, waarna de computer het blad papier met mijn rooster uitspuwt.

'Dank u wel.' Mijn moeder glimlacht verzoenend. 'We zijn hier pas dit weekend aangekomen. De man van mijn zus is kort geleden om het leven gekomen – of beter gezegd, hij raakte vermist op zee. Hij was eigenaar van een vissersboot en...'

'O, de *Dawn Greeter*, natuurlijk.' Met haar donkere ogen kijkt mevrouw Wood mij vol begrip aan. 'Dus jij bent de neef van Courtney?'

'Ja, inderdaad.'

'Zo'n aardige meid,' zegt mevrouw Wood heel stellig. Ik weet niet of het echt zo is. Ik heb Courtney gisteravond een

paar minuten gezien, maar afgezien daarvan heb ik haar maar twee keer in mijn leven ontmoet. 'Toen de boot verloren ging, leefde de hele stad mee. Alle bemanningsleden kwamen hier-vandaan. Drie van onze leerlingen hebben hun vader verloren. Courtney is er daar een van.'

'Afschuwelijk,' zegt mijn moeder. 'Ik heb nooit begrepen hoe Lisa kon leven met het idee dat Mike iedere dag de zee opging.'

'Tja, dat hoort bij het leven hier.' Mevrouw Wood kijkt even de kamer rond naar de prenten van schepen en de koperen scheepsbel die boven de deur van haar kantoor hangt. 'Ik neem aan dat de arbeiders in Oklahoma ook iedere dag wel gevaar lopen.'

'Jawel, maar in het geval van een ongeluk is er tenminste een lichaam dat kan worden begraven.'

'Dat is waar.' Mevrouw Wood wil nog meer zeggen, maar de bel gaat en de gang buiten haar kantoor vult zich met tieners. 'Het eerste uur is voorbij. Alan, zodra de drukte voorbij is, zal ik aan een van de leerlingen die ons helpt vragen om je te laten zien waar je kluisje is en ook om je even rond te leiden in school. Daarna brengt hij je naar biologie.'

IK KIJK NAAR de stroom leerlingen, maar probeer dat niet al te opvallend te doen. Ik zie dat er een heleboel door de glazen afscheiding naar me kijken. De verschillen zijn duidelijk en ik weet dat ze dat opmerken. Mijn niet-blanke huidskleur en lange, zwarte haar wijken nogal af van het uiterlijk van de stroom mensen buiten dit kantoor. De vader die ik nooit heb gekend is een Navajo-indiaan. Ik bereid me mentaal voor op alle opmerkingen die vast weer gemaakt gaan worden omdat ik nogal duidelijk uitkom voor mijn Navajo-achtergrond. Ze zullen me wel *chief* noemen, grappen maken over reservaten of me om sigaren en houten muntjes vragen voordat ik boos word

en iemand een klap verkoop. Daarna volgt er misschien een beetje halfhartig respect.

Er gaat weer een bel en de laatste paar leerlingen rennen naar de openstaande lokaaldeuren waar leraren staan te wachten.

Een lange jongen met kort, zwart haar komt het kantoor van de decaan binnen en legt een paar boeken neer op een tafeltje naast het bureau.

‘Blake?’ Mevrouw Wood spreekt de jongen aan. ‘Dit is Alan Parson. Vandaag is hij hier voor het eerst. Wil jij hem even rondleiden?’

‘Tuurlijk,’ zegt Blake.

Ik zie hoe hij inschat wie hij voor zich heeft en dan knikt hij naar me. Ik knik terug. Ik loop achter hem aan het kantoor uit. Mam zegt nog ‘dag’ maar ik maak alleen een handgebaar, nog steeds woedend vanwege het rugbyen. Blake is wat langer dan ik en hij loopt snel. Hij draagt een blauw T-shirt met op zijn rug het opschrift *Goffstown High School Cross Country*.

‘Jij doet aan hardlopen?’ vraag ik.

‘Ja. Jij ook?’

‘Ik denk van wel nu,’ zeg ik. ‘Ik kan gewoon niet geloven dat jullie hier geen rugbyteam hebben. In Oklahoma heeft iedere highschool een rugbyteam, zelfs de kleine scholen op het platteland.’

‘Mensen geven hier niet zo veel om rugby,’ zegt Blake als hij me voorgaat, een van de gangen in. ‘Daar komt nog bij dat het een dure sport is. En als je dat nog niet is opgevallen: deze school is niet rijk. We bieden sporten aan die niet veel kosten.’

‘O.’ Ik had nog niet nagedacht over de kosten. ‘Is het cross-countryteam goed?’

‘Best wel,’ antwoordt hij. ‘Ik zat vorig jaar in het team van de staat Maine. Twee jongens en drie meiden van onze school waren goed genoeg om namens de staat uit te komen. Dit jaar gaat ons hele team zich daarvoor plaatsen.’

‘Cool.’ Het is tenminste iets.

‘Hier zijn de kluisjes,’ zegt hij als we een hoek omgaan. Hij wijst naar een hoog, geel deurtje. ‘Probeer het slot maar.’ Als ik de cijfers invoer die ik heb gekregen, vraagt hij: ‘Dus jij komt uit Oklahoma?’

‘Ja.’

‘Waarom ben je naar Maine gekomen?’

Terwijl ik hem vertel waarom we zijn weggegaan uit Oklahoma, doe ik het deurtje dicht en draai me om. Blake staat pal voor me.

‘O, vanwege Courtney dus. Dat van haar vader is heel erg,’ zegt hij.

Ik loop achter Blake aan door allerlei gangen terwijl hij aanwijst waar de toiletten, de klaslokalen en de kantine zijn. Hij geeft commentaar op leraren terwijl we rondlopen en ik heb al gauw door dat hij een van de jongens is waar leraren dol op zijn. Steeds als hij iets negatiefs over iemand zegt, komt er ook iets positiefs. ‘De lessen van mevrouw Bailey zijn moeilijk, maar het is een gaaf mens. Op vrijdag neemt ze altijd iets lekkers mee.’

Tenslotte komen we bij een lokaal waar Blake aanklopt. Een jongen die vlak bij de deur zit staat op en kijkt naar ons door het smalle ruitje in de deur voordat hij opendoet. Hij en Blake geven elkaar een *high five* als verwelcoming, dan richt Blake zich tot de docent.

‘Meneer Swanson,’ zegt Blake, ‘dit is Alan Parson. Hij is nieuw hier op school en hij zit het tweede uur bij u in de klas.’ Een stuk of vijftien leerlingen kijken me onderzoekend aan, slaan me gade, vellen een oordeel, bedenken waarom ik er ben. Meneer Swanson is een lange man met een wit sikje en blond haar dat al grijs wordt. Zijn oogleden hangen een beetje. Hij loopt heel rustig naar me toe en gaat voor me staan.

‘Hallo, Alan,’ zegt hij, terwijl hij me een hand geeft. ‘Ga daar maar even zitten. Ik wilde de leerlingen net een opdracht

geven. Als ik iedereen aan het werk heb, kom ik je even bijpraten.'

Ik loop naar het tafeltje en ga zitten, achter een jongen die nodig moet afvallen en voor een meisje dat hevig op kauwgom zit te kauwen. Ik ga gemakkelijk zitten en wacht af, waarbij ik me dwing niet aan het medicijnbuideltje te zitten dat ik onder mijn shirt heb. Normaalgesproken draag ik het op mijn shirt, maar dat doe ik thuis. Nu blijft dat buideltje uit het zicht. Thuis in Oklahoma zou ik nu in de les staatsrecht zitten bij meneer Baldwin. Ik onderdruk een zucht en doe net alsof de anderen niet op mij letten in plaats van in hun boek kijken.

IK OVERLEEF EEN ongemakkelijke busrit en stap uit bij de halte waar Courtney ook uitstapt.

'Sorry dat ik niet naast je ben komen zitten,' zegt Courtney als we de oprit oplopen. 'Mama zegt dat ik je een welkom gevoel moet geven.'

'Maak je daar maar geen zorgen over.' Voor de eerste keer sinds we zaterdagavond laat hier in Maine aan zijn gekomen, kijk ik echt goed naar haar. Ze is klein, misschien niet langer dan één meter vijftig, en erg mager en bleek. Haar bruine haar hangt recht naar beneden en het grootste deel hangt voor haar gezicht. Achter haar bril heeft ze te veel oogschaduw op. Ze draagt een zwarte hoodie en een vaalblauwe spijkerbroek. Ik wed dat ze wil overkomen als emo. Ik vraag me ineens af of ze zichzelf snijdt of zo.

'Heeft mijn moeder je al een huissleutel gegeven?' vraagt ze. Ik schud van nee. Het is gelukkig een leuk huis. Ik krijg een eigen slaapkamer. 'Dan geeft ze die nog wel.'

Er staan geen auto's op de oprit. Ik vraag me af of mijn moeder binnen is. Ze zou een sollicitatiegesprek hebben bij de fabriek waar tante Lisa werkt.

'Mama heeft me verteld dat jullie een tijdje bij ons intrek-

ken,' zegt Courtney. Ik kan niet uit haar woorden opmaken of ze dat een goed idee vindt; of het haar ook maar iets kan schelen.

'Ik denk van wel, ja. Vind je dat goed?'

'Weet ik niet,' zegt ze. 'Sinds mijn vader weg is, is alles zo anders. Mama was bang dat ze het huis zou kwijtraken totdat tante Holly zei dat jullie bij ons zouden komen wonen om te helpen.' We stappen de veranda op en Courtney haalt een sleutel uit haar zak om de deur open te doen. 'Ik ben blij dat we hier niet weg hoeven.'

'Ik ook,' zeg ik. Ja? Ja, toch wel. Waarschijnlijk kan ik mijn toekomst als *running back* voor de Oklahoma Sooners en de daaropvolgende profcarrière op mijn buik schrijven, maar in ieder geval houden tante Lisa en Courtney hun huis. 'Waarom zijn jullie niet gewoon naar Oklahoma verhuisd? Jouw moeder is daar toch opgegroeid.'

Courtney kijkt me aan met een blik die duidelijk maakt dat ik wel het stomste wezen moet zijn dat ooit op twee benen heeft rondgelopen. 'Mijn vader is vermist, snap je? VERMIST. Misschien zit hij op een of ander eiland op hulp te wachten. Misschien wordt hij gered en komt hij morgen naar huis. En als wij er dan niet zijn? Wat nou als hij thuiskomt en wij weg zijn?'

Ik sta te knipperen met mijn ogen terwijl ik haar aankijk en probeer eachter te komen of ze dat gelooft. Zou dat echt zo kunnen zijn?

'Komt dat weleens voor?' vraag ik. 'Dat mensen vermist raken in een storm en later opduiken?'

'Dat kán voorkomen,' zegt Courtney, en haar stem is plotseling heel schel. Ze draait zich van me af en rent door de woonkamer naar de trap. Ik blijf staan met de deur in mijn hand.

Een windvlaag blaast over de veranda. Een koude windvlaag, maar hij is er maar even. Ik kijk naar de oude bladeren die langs me heen zijn geblazen en nu van de veranda af vallen.

De windvlaag ging gepaard met een schaduw. Vreemd. Op de overloop hoor ik een slaapkamerdeur dichtslaan.

Boven me hoor ik een schrapend geluid in de ruimte tussen het plafond van de keuken en de kamer van Courtney. Ik besteed er verder geen aandacht aan. Muizen zijn muizen, of ze zich nu bevinden op de prairie van Oklahoma of aan de oostkust in Maine.

IK DOE MIJN huiswerk omdat er verder niets te doen is en tante Lisa alleen supertraag internet heeft. Ik ben bijna klaar met wat ik moet lezen voor natuurkunde als ik de auto van tante Lisa de oprit op hoor komen.

‘Ik heb de baan,’ roept mama als ze achter tante Lisa aan het huis inloopt. Er zitten nog houtkrullen in haar zandkleurige haar en haar gezicht straalt als ze langs haar zus naar me toeloopt om me te omhelzen.

Ik omhels haar ook, maar niet heel enthousiast.

‘Je had het ons wel kunnen laten weten,’ zeg ik plagend.

‘Ik heb een boodschap achtergelaten op het antwoordapparaat,’ zegt ze en ze wijst achter me naar de telefoon. Er knippert een rood lampje.

‘O, ik wist niet dat ik mocht luisteren.’ Niet dat het antwoordapparaat me was opgevallen.

‘Doe niet zo raar, Alan,’ zegt tante Lisa. ‘Je woont hier nu. *Mia casa is jouw-a-casa.*’

Dat is het eerste wat ik tante Lisa heb horen zeggen zonder een ondertoon van verdriet, dus grinnik ik even om de wijze waarop ze het Spaans verhaspelt.

‘Oké, dat zal ik onthouden. Gefeliciteerd met je baan, mam. Ik neem aan dat je vandaag al bent begonnen?’ Ik haal een houtkrul uit haar haren. Het lijkt op grenenhout.

Mam lacht en gaat met haar handen door haar kapsel om de krullen eruit te schudden. ‘Je zei me dat alles eruit was, Lisa.’

‘Je bent zo’n groentje, Holly,’ zegt mijn tante als ze langs mijn moeder loopt en nog een houtkrul wegplukt. Ze vraagt aan mij: ‘Heeft Courtney al eten gemaakt?’

Ik aarzel en vraag me af of ik mijn nichtje problemen bezorg als ik de waarheid vertel. Maar ze gaan er toch achter komen. ‘Nee. Ze is direct naar boven gegaan toen we thuiskwamen. Ik heb haar daarna niet meer gezien. Ik heb een heleboel huiswerk gekregen.’

‘Jij kunt dat wel aan,’ zegt mam. ‘Is alles goed met Courtney?’

‘Ja, vast wel.’ Ik ben geen psychiater, maar als je gelooft dat je vader nog terug kan komen nadat zijn boot is gezonken in het noordelijk deel van de Atlantische Oceaan, klopt er iets niet. Ik heb *Titanic* gezien. Ik weet dat mensen niet lang kunnen overleven in water dat zo koud is en al helemaal niet tijdens een storm.

‘Ik vind dat we uit eten moeten gaan. Om te vieren dat je moeder een nieuwe baan heeft en dat jullie naar Maine zijn verhuisd,’ zegt tante Lisa.

Vieren dat we naar Maine zijn verhuisd? Natúúrlijk.

Mijn moeder klapt in haar handen en zegt dat dat het beste idee is dat ze in maanden heeft gehoord en dat ze dolgraag verse vis wil proberen.

‘Ja hoor,’ zeg ik. ‘Waarom niet? Ik loop naar boven en haal Courtney.’

Courtneys slaapkamer is aan het eind van de gang, net iets verder dan mijn slaapkamer. Het lijkt zo donker op de overloop, ook al is het licht aan. Ik voel dat er iets niet klopt. De haartjes op mijn arm staan recht overeind als ik voor de dichte deur van Courtneys kamer sta en ik heb het koud, alsof ik voor een vriezer sta met de deur op een kier.

‘Courtney?’ Ik klop op de deur. Ik hoor dat schrapende geluid weer, vlak onder mijn voeten. Ik overweeg om met mijn voeten te stampen om de muizen het zwijgen op te leggen,

maar ik doe het niet. Waarom zou ik tante Lisa erop wijzen dat ze knaagdieren in huis heeft?

‘Courtney?’ Ik klop opnieuw, iets luider.

De koude lucht om me heen verdwijnt. Die wordt terug gezogen, recht Courtneys kamer in. Ze geeft nog steeds geen antwoord, dus druk ik de klink naar beneden en duw tegen de deur. Even voel ik wat weerstand, maar dan gaat de deur gemakkelijk open. Courtney ligt op bed, haar ogen wijd open, haar armen stijf langs haar lichaam, haar handpalmen tegen haar dijen gedrukt. Ze ziet er heel eng uit.

‘Courtney? Is alles goed met je?’

Langzaam draait ze haar hoofd en kijkt me aan. Achter haar bril lijken haar ogen vreemd, met verwijde pupillen en te helder.

‘We gaan uit eten. Gaat dat lukken?’

‘Oké. Ik kom zo beneden,’ zegt ze versuft.

IK DOE DE deur dicht en doe een stap terug. Achter de deur hoor ik haar bewegen, het ritselen van haar kleren als ze rechtop gaat zitten op bed. Het zal wel goed met haar gaan. Ik ga ervan uit dat ze gewoon raar is, net als andere emo’s. Ik ga terug naar beneden, waar tante Lisa de laatste houtkrullen wegplukt uit het haar van mijn moeder en met haar praat over iemand van de fabriek.

Een paar minuten later komt Courtney de trap afhuppelen. Haar ogen staan weer normaal en ze omhelst haar moeder. Ze vraagt: ‘Waar gaan we heen? Charlie’s?’

‘Dat lijkt me leuk,’ zegt tante Lisa. ‘Zijn jullie klaar om te gaan?’

Mama en ik volgen hen naar de SUV en ik ga achterin zitten, naast Courtney.

‘Je zit in de klas met mijn beste vriendin,’ zegt Courtney als we de weg oprijden.

‘O, ja? Wie is dat dan?’

‘Amy Avery.’

Ik schud mijn hoofd en haal mijn schouders op. ‘Ik ken nog niet veel namen. Welk vak?’

‘Dat heeft ze niet gezegd.’

‘Hoe ziet ze eruit?’

‘Ze ziet er fantastisch uit, maar ze vindt zelf dat ze er uitziet als een muppet. Ze heeft rood haar.’

Ik herinner me het meisje bij biologie, in de les van Swanson, die op kauwgom zat te kauwen. ‘Ik denk dat ik weet wie je bedoelt.’

‘Ze is heel aardig.’ Plots zegt ze: ‘Kijk eens naar die politiewagen.’

Ik kijk naar een agent die een of andere vent over de motorkap van een truck duwt en hem handboeien omdoet. De man verzet zich tot het uiterste. ‘Ze zit bij mij bij biologie. Het tweede uur bij Swanson. Ik vraag me af wat die man daar heeft uitgespookt,’ zeg ik.

‘Waarschijnlijk is hij dronken,’ zegt tante Lisa. ‘De laatste tijd zijn er steeds meer mensen die dronken zijn en zich misdragen. Bijna om de dag hoor je over vechtpartijen. Komt door het weer, denk ik.’

DIE NACHT SCHRIK ik wakker uit een droom en zit rechtop in bed. Mijn ogen zijn wijd opengesperd en ik staar voor me uit, maar ik zie niets. Het was een totemdroom, een visioen. Onawa, mijn totempoema, probeerde me iets te vertellen. Ik ga weer liggen, mijn ogen nog open. Ik strek mijn hand uit naar het nachtkastje en voel het leren koordje van mijn medicijnbuideltje; ik trek het naar me toe en houd het met beide handen stevig vast boven mijn borst.

Mijn hart blijft tekeergaan.

Onawa was bang. We waren samen in een bos. Ze stond op

een rots zodat haar prachtige, geelbruine kop zich op gelijke hoogte bevond als mijn gezicht. Maar achter haar was alles zwart, alsof het bos werd verzwolgen door zwarte mist. In het duister zag ik schaduwen bewegen. Onawa had iets tegen me gezegd. Iets belangrijks. Ik knijp nog harder in de medicijnbuidel en denk na. Wat had ze gezegd? Ik was afgeleid. Er was nog iemand in mijn droom geweest. Een meisje? Ja, een meisje. Ze had een fakkel in haar handen of een of ander rood licht. Of had ze misschien rood haar? Misschien. Maar er was ook zeker iets met dat licht geweest. Ze had het licht meegebracht. Onawa had me echter iets verteld en nu kon ik me niet meer herinneren wat het was.

Dan beginnen de muizen onder de vloer weer geluid te maken. Door de dunne gordijnen voor mijn raam sijpelt maanlicht naar binnen. Ik weet zeker dat er een paar minuten geleden niet zoveel licht in de kamer was. Toen ik wakker werd, was het pikkedonker geweest. Het was ook donker toen de muizen begonnen te schrapen. Waren er wolken geweest? Misschien.

IK MOET IN slaap zijn gevallen, want mijn wekker gaat voor mijn gevoel veel te vroeg af en ik word met moeite wakker. Ik doe de wekker uit en stap uit bed. Het kale hout is koud onder mijn voeten. Dit is belachelijk. Zo vroeg in het schooljaar is het in Oklahoma nooit zo koud. Ik doe het leren koordje van mijn medicijnbuidel om mijn nek en laat het los. Ik heb kramp in mijn linkerhand omdat ik zo lang in de buidel heb geknepen, misschien wel vier of vijf uur. Ik beweeg mijn vingers heen en weer als ik met mijn rechterhand door een stapeltje kleren ga. Ik kies vandaag voor een zwart T-shirt met de tekst *Kill 'em all* van Metallica. Het is een beetje verkreukeld, maar wat maakt het uit? Ik doe het aan, aarzel even en trek dan het medicijnbuideltje eronder vandaan om het op

mijn T-shirt te dragen. Dan pak ik de rest van mijn kleren voor vandaag – een zwarte spijkerbroek, zwarte sokken en mijn kisten van de legerdump.

Ik ben niet goed in wiskunde. Het cijfer op mijn overgangsrapport was een 6 en het ziet ernaar uit dat het cijfer alleen maar lager kan worden als ik het eerste uur in de klas zit bij mevrouw Bailey en zie hoe ze getallen en letters op het bord krabbelt. Ze is klein, eind dertig en zeker niet lelijk voor iemand van haar leeftijd, maar wat ze aan het doen is met die getallen en letters is niet te volgen. Ze zegt tegen ons dat we aan de gang moeten gaan met de sommen op bladzijde tweeënveertig en gaat dan achter haar bureau zitten.

Eindelijk gaat de bel, de boeken gaan met een klap dicht, er wordt met voeten geschuifeld, er worden rugzakken opgetild en als Pavlov-hondjes gaan deze tieners naar de volgende kennel. Ik loop achter hen aan en probeer me te herinneren hoe je bij het biologielokaal komt.

‘Daar heb je hem.’

Ik kijk over mijn schouder en zie drie meisjes staan naast een open kluisje, die alle drie hun best doen om niet naar mij te kijken. Ik draai me om en loop weg. De bel gaat als ik het lokaal binnenloop.

Daar zit ze.

Red.

Courtneys vriendin. Het knappe, roodharige meisje. Ik word meteen herinnerd aan mijn droom. We vielen en hielden elkaar vast en ik probeerde haar iets te vertellen. Onawa was er ook bij. Het meisje kijkt me aan en ik besef dat ik ben blijven staan en dat ik haar aanstaar. Ik krijg mijn voeten weer in beweging, maar ik blijf naar haar staren. Ik zie iets in haar ogen, iets van herkenning.

Ik ga zitten, eindelijk gaap ik haar niet meer aan maar kijk ik naar het bord.

‘Hoi,’ hoor ik achter me.

Zij is het. Wat is haar echte naam? Angel? Agnes? Iets met een A. Ik draai me om en zeg hoi terug.

‘Hoe was je eerste dag?’ vraagt ze.

‘Prima.’

‘Jij bent de neef van Courtney.’

Dat klinkt niet als een vraag, maar ik knik. ‘Ja, dat klopt.’

‘Zij is mijn beste vriendin.’

‘Dat heeft ze verteld. Maar ik ben je naam vergeten.’

‘Amy,’ zegt ze. ‘Amy Avery.’

‘Juist.’

‘De mensen noemen me Aim of...’

‘Red,’ zeg ik. ‘Ze noemen je Red.’

Ze kijkt verbaasd. ‘Dat klopt. Heeft Courtney je dat verteld?’

Ik ben niet van plan om een meisje dat ik net heb ontmoet over mijn visioenen te gaan vertellen. En al helemaal niet over Onawa. Het doet er niet toe hoe mooi ze is of hoe lekker ze ruikt van zo dichtbij.

‘Ja, dat zei Courtney,’ lieg ik.

‘Amy, je hebt je nu lang genoeg beziggehouden met onze nieuwe leerling,’ laat meneer Swanson van zich horen van voorin de klas. Ik had niet eens door dat hij het lokaal was binnengekomen. Ik geef Amy een vlugge knipoog en draai me weer om richting het bord.

‘Oké, meneer Swanson,’ zegt Amy achter me. ‘Hij staat nu helemaal tot uw beschikking. Geeft u ons maar les.’

Biologie is niet veel gemakkelijker dan wiskunde, maar het is wel wat interessanter. Maar telkens als Amy achter me gaat verzitten, word ik afgeleid door een vleug van haar parfum. Ik voel hoe ze met haar voet een of ander ritme tikt tegen een van de poten van mijn stoel. De bel gaat en het ritueel van het naar de deur schuifelen begint opnieuw.

‘Ik zie je later nog wel, Alan,’ zegt Amy, en ze duwt zich langs me heen naar voren. Ze zwaait met haar vingers. Die zien eruit als een vleugel van een vlinder die wegfladdert. Ze is

buiten gehoorafstand voordat ik iets kan bedenken om terug te zeggen.

EEN DING IS OVERAL HETZELFDE: het eten op school. Of je nu in Oklahoma of in Maine bent, de hamburger smaakt naar karton met een geurtje en de aardappelkroketjes smaken helemaal nergens naar totdat ik er zout overheen gooi. Ik zit in mijn eentje het eten te herkauwen als ik plotseling omringd word door meisjes. Met z'n vieren zetten ze hun bord naast me op tafel.

'Kunnen we bij jou aanschuiven?' vraagt een van hen. Ze is blond met grote, blauwe ogen en een kleine neus.

'Je zag er zo eenzaam uit,' zegt een brunette in een cheerleaderjasje als ze tegenover me gaat zitten.

'Eh, ja hoor,' zeg ik. Een cheerleader? Zie ik eruit als iemand die zin heeft om te praten met een cheerleader? Ze gaan allemaal zitten en beginnen vragen op me af te vuren.

'Kom je uit Texas?'

'Oklahoma,' zeg ik.

'Daar is toch die hele grote storm geweest?'

'Ja, maar wel tachtig jaar geleden.'

'Had je daar een paard?'

'Nee.'

'Ik heb gehoord dat je rugby speelt.'

'Uh-uh.'

'Hier hebben we geen rugby,' zegt de cheerleader.

'Dat heb ik ook gehoord,' zeg ik.

'Hou je van muziek, of luister je naar dat headbanggedoe?'

'Ja, naar dat headbanggedoe, inderdaad.'

'Waarom? Daar snap ik niets van.'

Acht ogen kijken me aan. Knipper, knipper, knipper. Even de knop uit en aan. Dan beginnen ze weer met vragen afvuren alsof er niets is gebeurd.

‘Woonde je op een boerderij?’

‘Is Oklahoma echt één groot graanveld?’

Dan een andere stem, die van een jongen. ‘Alan? Het is de bedoeling dat je bij ons komt zitten, man. Weet je nog?’

Ik kijk op van de hamburger waar ik naar aan het kijken was en zie Blake, de assistent van de decaan, naast me staan. ‘Kom op, de hardlopers zitten bij elkaar.’

‘O, ja, dat was ik even vergeten,’ zeg ik. ‘Neem me niet kwalijk, dames.’ Ik pak mijn dienblad op en loop achter Blake aan.

‘Je bent echt de sensatie van de dag,’ zegt hij als we door de kantine lopen.

‘Dat was niet mijn bedoeling.’

‘Je bent nieuw. Je bent anders. We hebben hier geen mensen die anders zijn,’ zegt hij. ‘Amy heeft me gestuurd om je te redden. We keken even toe, maar toen je zo overduidelijk glazig naar ze zat te kijken ging ik je maar halen.’

Daar zit ze. Blake gaat me helemaal voor naar het tafeltje waar Amy zit met Courtney en drie andere mensen. Ik zet mijn dienblad neer en zie hoe Blake op de stoel naast Amy gaat zitten, een arm om haar heen slaat en haar vlug tegen zich aandrukt.

‘Op Blake kun je rekenen,’ zegt hij.

Iets in mij loopt leeg.